

Arrest

nr. 167 709 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 18 mei 2015 in Antwerpen in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 4 juni 2015 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 4 december 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4/06/2015 werd ingediend door.

Naam: [A.-K.]

Voornamen: [O. A.]

Nationaliteit: Canada

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor:

Loonfiches van tewerkstelling bij de Vijver vzw — De hoeve vzw van februari, augustus, december 2014 en januari, februari, maart 2015

individuele rekening van het jaar 2014. (Kwartaal jaar totalen).

Uit de databank van de RSZ (Dolsis, zie resultaat van het administratief dossier) blijkt dat de tewerkstelling van de Belgische beëindigd werd op 18/07/2015. Vandaar dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten, die ten grondslag liggen van de bestaansmiddelen van de Belgische, achterhaald zijn. Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan. Het komt toe aan betrokkene om het dossier te actualiseren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15/12/1980 hoeft in deze niet te worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon onvoldoende bestaansmiddelen heeft, wel dat niet kan vastgesteld worden welke bestaansmiddelen heden concreet ter beschikking zijn, gezien de voorgelegde bewijsstukken zijn achterhaald.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. In een eerste onderdeel van het middel richt verzoeker zich tot het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt als volgt;

"De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijk grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.”

2.2.2. Gelet op deze verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient te worden aangenomen dat verzoeker van mening is dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt in dit verband vast dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker beperkt zich tot een loutere verwijzing naar rechtspraak van de Raad, bevestigd door de Raad van State, waarin een situatie voorlag waarin *“geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren”*. Er werd een schending van de formele motiveringsplicht vastgesteld. De Raad stelt evenwel vast dat de situatie zoals deze zich voordoet in de bedoelde rechtspraak geenszins dezelfde is als de situatie zoals deze zich thans voordoet. In casu stelt de Raad zo vast dat verweerder, in tegenstelling tot in de bedoelde rechtspraak, wel degelijk een afzonderlijke motivering heeft voorzien voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, met name wordt zo geduid dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Het bevel om het grondgebied te verlaten berust aldus wel degelijk op eigen juridische en feitelijke motieven, die verzoeker toelaten te begrijpen op basis van welke overwegingen verweerder besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat verweerder in de thans voorliggende situatie wel degelijk heeft geduid waarom hij het in de situatie van verzoeker nodig vond om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten en het betreft een pertinente motivering. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht op welke wijze de aangehaalde rechtspraak alsnog relevant zou zijn in zijn zaak, waarin een andere situatie zich voordoet, gelet op vaststelling dat thans wel een bevel om het grondgebied te verlaten voorligt dat zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Hij maakt geenszins aannemelijk dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende zou zijn.

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.1 In een tweede onderdeel van het middel richt verzoeker zich tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Na een theoretische toelichting betreffende de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt hij volgende toelichting:

“Verwerende partij stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij beschikker van voldoende bestaansmiddelen is en bijgevolg een einde dient gesteld te worden aan het verblijf van verzoeker en diens gezin.

[...] Verwerende partij haalt onterecht aan dat de Belgische referentiepersoon vanaf 18.7.2015 geen inkomsten zou hebben gehad.

Waar verwerende partij in andere dossier steeds de gegevens in de databank opzoekt om negatief bewijs voor te leggen, doet zij dit niet met de gegevens die een positief bewijs opleveren.

Zo had verwerende partij toch minstens kunnen opzoeken wat de inkomsten waren van de Belgische referentiepersoon vanaf de periode van 18.7.2015.

Indien verzoeker had geweten dat de inkomstenbewijzen na de aanvraag eveneens dienden voorgelegd te worden dan had hij natuurlijk niet nagelaten om de inkomstenbewijzen voor te leggen.

Verwerende partij had dus de mogelijkheid om vanaf 18.7.2015 tem de datum van de beslissing, zijnde 1.12.2015, de mogelijkheid om deze gegevens op te zoeken.

Zij heeft geen moeite gedaan om die desbetreffende gegevens op te zoeken OF ze heeft in haar databank wel opgezocht wat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en heeft gezien dat dit voldoende was maar toch besloten om deze niet in de beslissing op te nemen.

Hoe kon verzoeker op de hoogte zijn dat hij de aanvraag diende te actualiseren.

Nergens in de aanvraagformulier wordt vermeld dat de aanvraag dient geactualiseerd te worden.

Indien verzoeker dit had geweten dan had hij het zeker gedaan.

Ook heeft de verwerende partij op geen enkel moment aan verzoeker gevraagd om stukken bij te brengen.

Het klopt dat iedereen geacht wordt de wet te kennen maar in casu spreken we over een houding van de verwerende partij die met de dag verandert.

Is het niet redelijk om te eisen dat verwerende partij de moeite doet om oftewel verzoeker in te lichten dat het dossier dient geactualiseerd te worden oftewel bijkomende stukken op te vragen om duidelijkheid te krijgen over de inkomsten van de Belgische referentiepersoon.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

[...] De bestreden beslissing van 1.12.2015 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

2.3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder stelt zo vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de te vervoegen Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hij licht toe dat verzoeker weliswaar bewijzen voorlegde van inkomsten uit een tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon, doch uit een raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat de tewerkstelling werd beëindigd op 18 juli 2015. Hij stelt vast dat de bewijzen van inkomsten, die voorliggen ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, aldus achterhaald zijn en er geen duidelijkheid bestaat over de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Hij motiveert dat in deze situatie een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet opdringt, omdat hiertoe enkel dient te worden overgegaan indien bestaansmiddelen voorliggen die niet toereikend zijn en niet in de situatie dat niet kan worden vastgesteld wat de huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon en de voorgelegde bewijsstukken in dit verband achterhaald zijn. De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden weigeringsbeslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht of voormelde wettelijke bepalingen kan aldus andermaal niet worden vastgesteld.

2.3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu weigert verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen, omdat niet is aangetoond dat de Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt gesteld dat als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote weliswaar inkomsten uit een tewerkstelling voorlagen, doch uit een raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 18 juli 2015. Verweerder stelt vast dat de bewijzen van inkomsten, die voorliggen ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, aldus achterhaald zijn en er geen duidelijkheid bestaat over de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat verzoeker op zich niet aannemelijk maakt dat verweerder bij voormelde beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. Hij betwist niet dat de tewerkstelling van zijn echtgenote werd beëindigd op 18 juli 2015, en zij aldus sindsdien niet langer inkomsten geniet uit deze tewerkstelling, en evenmin dat hij in het kader van zijn aanvraag geen overige inkomsten of bestaansmiddelen van zijn echtgenote aantoonde.

Verzoeker betoogt wel dat het onjuist zou zijn dat de Belgische referentiepersoon sindsdien geen inkomsten meer heeft gehad. Hij stelt dat het bestuur enkel gegevens in databanken opzoekt die in het nadeel van de vreemdeling spelen, en niet diegene die in zijn voordeel zijn. Hij is van mening dat het aan verweerder toekwam zelf na te gaan wat de actuele inkomsten zijn van zijn echtgenote sinds 18 juli 2015, minstens hem uit te nodigen om in dit verband actuele stukken voor te leggen. Hij stelt er niet van op de hoogte te zijn geweest dat hij zijn aanvraag diende te actualiseren.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker het vereiste belang heeft bij deze kritiek. Hij brengt zo geen concrete gegevens of stukken aan die aantonen dat zijn echtgenote sinds 18 juli 2015 nog bestaansmiddelen heeft, laat staan bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in rekening kunnen worden gebracht bij het bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hij toont zodoende geenszins aan dat enige raadpleging van een databank of enige vraag tot actualisatie voor het bestuur nuttige gegevens had kunnen opleveren. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat in zoverre de echtgenote een andere tewerkstelling had gevonden, deze ook zou hebben moeten blijken uit de databank van de RSZ. Uit een afschrift van het onderzoeksresultaat van deze raadpleging wat de echtgenote betreft blijkt evenwel geenszins dat dit het geval was. Aldus maakt verzoeker ook geenszins aannemelijk dat het bestuur enkel rekening zou houden met onderzoekingen die in het nadeel van de betrokkene zouden spelen, zonder rekening te houden met ‘positieve’ onderzoekresultaten.

De Raad wijst er daarnaast op dat een vreemdeling die vraagt om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. Verzoeker diende verder ook te weten dat nu hij ter staving van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote enkel bewijzen voorlegde van inkomsten uit een tewerkstelling en deze tewerkstelling werd beëindigd op 18 juli 2015, op een ogenblik dat verweerder nog geen beslissing had genomen inzake zijn aanvraag, er vanaf dat ogenblik niet langer actuele bestaansmiddelen voorlagen bij het bestuur en er aldus een noodzaak was om het bestuur alsnog in kennis te stellen van de eventuele bestaansmiddelen van de echtgenote sinds dat ogenblik. Er kan ook geenszins worden vastgesteld dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om nog overige bewijsstukken voor te leggen. De Raad benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt

om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Eveneens wordt benadrukt dat het weigeringsmotief dat aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag ligt voorzienbaar was voor verzoeker en dat niet blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid was om in het kader van zijn aanvraag alle nuttige gegevens voor te leggen of dat hij zou zijn verhinderd dit te doen. Er blijkt ook niet dat in de situatie waarin een aanvrager reeds alle bewijsstukken voorlegde en er zich nadien – doch voor het nemen van een beslissing inzake de aanvraag – een wijziging voordoet in de inkomenssituatie van de referentiepersoon waardoor de voorgelegde bewijsstukken op dit punt achterhaald zijn geworden, waarvan de aanvrager niet onwetend kan zijn, deze laatste niet zou zijn gehouden tot een actualisatie van zijn aanvraag. Aldus blijkt in casu niet dat verzoeker dienstig kan voorhouden dat het aan verweerder toekwam om zich te informeren over de actuele bestaansmiddelen van zijn echtgenote. Bovendien kan, zoals reeds werd aangegeven, worden aangenomen dat verweerder door de raadpleging van de databank van de RSZ niet enkel is nagegaan of de tewerkstelling waarvan inkomsten werden aangetoond nog actueel is, doch ook of er dan sprake was van een nieuwe tewerkstelling voor een andere werkgever. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt uit het onderzoekresultaat in dit verband zoals dit is opgenomen in het administratief dossier niet dat dit het geval was. Nu verzoeker zelf ook niet duidt welke bestaansmiddelen zijn echtgenote sindsdien dan wel nog genoot, maakt hij ook geenszins aannemelijk dat verweerder hiervan kennis had kunnen of moeten hebben of dat verweerder in de mogelijkheid zou zijn geweest deze op te zoeken in een of andere databank. Enige onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijkheid waar verweerder verzoeker niet uitnodigde om de aanvraag te actualiseren en bijkomende stukken betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor te leggen, kan gelet op hetgeen voorafgaat niet worden vastgesteld. Verzoeker doelt nog op een informatieplicht in hoofde van het bestuur om de rechtsonderhorige naar behoren te informeren inzake *“de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft”*. De Raad stelt evenwel vast dat, zoals ook duidelijk blijkt uit de voorliggende stukken, verzoeker wist dat hij in het kader van zijn aanvraag het bewijs diende voor te leggen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van zijn echtgenote en hij verweerder zodoende in de mogelijkheid diende te stellen vast te stellen dat aan deze verblijfsvoorwaarde is voldaan. Het komt bovendien aan de aanvrager zelf ook toe zich te bekwamen in de verblijfsprocedures die hij opstart en deze te actualiseren indien nodig. Voor het overige wordt verwezen naar voorgaande bespreking.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn beoordeling is gekomen of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat deze beginselen werd miskend. Verzoeker wist, of diende te weten, dat hij het bewijs diende te leveren van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat het bestuur enkel kon vaststellen dat aan deze verblijfsvoorwaarde was voldaan indien in dit verband op het ogenblik van het nemen van de beslissing actuele gegevens voorlagen. Hij toont verder niet aan dat

verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Hij diende ook te weten dat verweerder beschikte over een termijn van zes maanden om een beslissing te nemen inzake zijn aanvraag, zodat hij uit het uitblijven van een beslissing tot de laatste dagen van deze termijn van zes maanden geen '*gedragslijn*' van het bestuur kan afleiden. Verzoeker betoogt verder nog op algemene wijze dat de houding van verweerder "*met de dag verandert*", doch hij toont dit gestelde niet concreet aan en maakt aldus geenszins concreet aannemelijk dat verweerder door het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is afgeweken van een vaste gedragslijn. Een schending van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.2.5. De Raad wijst er ten slotte op dat een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en verweerder of de Raad zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk. Verzoeker voert weliswaar een schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch enige concrete toelichting betreffende de wijze waarop verweerder deze verdragsbepaling zou hebben miskend, ontbreekt volledig. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS